בית אהרן — לפורים

ויבא עמלק. כתיב מני אפרים שרשם בעמלק וכו'. ונוכל לומר כי אפרים נקרא הברית כידוע שיוסף הוא היסו"ד. ועמלק הוא הקליפה והערלה. ותמיד הקליפה קודמת לפרי. וזהו הכתוב מנ"י אפרים היינו ההתמנות של אפרים. היינו העטרה של הברית. שרשם בעמלק. השורש הוא מכוסה בתוך עמלק. וצריך לחתוך הערלה ואחר החיתוך והפריעה נתגלה העטרה. וזהו שכתוב אחר שמל אברהם וירא אליו י"י. כי מקודם שחותכין את הערלה והקליפה שסביב הקדושה ויש עדיין מלחמה בעמלק אזי כתיב כי י"ד על כ"ס י"ה אין הכסא שלם ואין השם שלם אבל כשחותכין הערלה והקליפה שסביב הקדושה אזי הכסא שלם והשם שלם. אזי וירא אליו י"י. וזהו הכוונה של הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו. שהחסד נתגלה בפום האמה. וזהו פי' הכתוב מנ"י אפרי"ם שרשם בע"מלק:

כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל. וכי ידיו של משה עושות מלחמה כו'. ועיקר פירושו בכ"מ שכתוב בתורה יד הוא דבר הנותן השפעה הוא יד הנותן ויד המקבל מה שלוקחין הדבר ההוא. וכשלוקחין מן הדעת קרוי יד משה. וזהו כאשר ירים משה ידו פי' שנסתכל כלפי מעלה וגבר ישראל ודבר הכולל קרוי יד ופרטי המדות קרויין אצבעות. כיוצא בדבר הוא אומר עשה לך שרף ושים אותו על נס והיוצא מהדבר צריך להמשיך (חסר)

איתא במדרש. הפכת מספדי למחול לי אמר מרדכי בשעה שהרכיבהו המן על הסוס. ולא הספיק לומר למען יזמרך. שקרא ק"ש עכ"ל.

ותמוה מאוד אלו השלשה תיבות לא עלתה בידו מחמת ק"ש. רק יוכל להיות כי באמת מחוייב להיות אצל כל אדם [הטובה] וח"ו ההיפוך על אופן אחד. היינו כשהקב"ה משפיע לו כל טוב מחוייב להתאחד הכל להקב"ה ולא למרוד בו ח"ו. רק צריך לידע שהכל הוא מאת השי"ת כל טוב ויאמר שמע ישראל כו' י"י אחד. וח"ו להיפוך י"י ישמרנו צריך לידע ג"כ שהכל הוא מאת השי"ת וצריך למסור נפשו ולומר ג"כ שמע ישראל ביחוד גמור. והראי' מר' עקיבא כשסרקו בשרו במסרקות של ברזל אמר שמע ישראל ועשה יחוד גמור. נמצא מרדכי הצדיק אם הי' ח"ו המן הרשע תולה אותו על העץ שהכין לו המן. מה הי' עושה בשעת מעשה הי' מוסר נפשו להקב"ה ביחוד גמור והי' אומר שמע ישראל י"י אלקינו י"י אחד. עכשיו שרכב על הסוס בלבוש מלכות לא נהנה מזה עצמו כלום. רק ייחד הכל להקב"ה ואמר ג"כ שמע ישראל. נמצא שאצל מרדכי הכל א' בין טוב בין ח"ו ההיפוך הי' תמיד אומר שמע ישראל. רק הנפקא מינה באם שח"ו הי' מקוים רצון המן הרשע הי' אומר הק"ש מתוך צער והספד. עכשיו אמר אותה הק"ש ג"כ מתוך שמחה. אבל באמת הי' אומר תמיד ק"ש ביחוד גמור. וזהו פי' המדרש הפכת מספדי למחול לי אמר מרדכי היינו שאמר אני בין כך ובין כך הנני מייחד עצמי להשי"ת במסירת נפש וק"ש. רק באם ח"ו הי' להיפוך הייתי

אומר מתוך הספד. עכשיו אני אומר מתוך שמחה. וזהו הפכת מספדי למחול לי. הפכת הק"ש מן הספד לק"ש מתוך שמחה. אבל מה הוא עושה קורא קריאת שמע ואינו יכול לומר יותר וד"ל:

כשבא לביתו מהרב הקדוש והנורא ממעזיבוז. סיפר בשמו שפי' הפסוק אודך ה' וגומ' בעת סעודת ההודאה ואמר שאף שחייב אדם לברך על הרעה ולקבולי בשמחה כמו על הטובה היינו לגבי עצמו יכול הצדיק אבל לשמח אחרים עמו צריכין לראות השמחה והטובה בעיניהם ואז יכולין להיכלל בשמחת הצדיק. וזה פירוש הכתוב אודך אד' אלקי בכל לבבי. היינו שאני בעצמי אודך בכל לבבי אף על מדה"ד ח"ו אך שאני רוצה לכבד שמך שם הרחמים לעולם פי' בפני העולם. ועפ"ז אמר שיש לפרש ג"כ הפסוק שוש אשיש בד' היינו שאשמח בעצמי ואשיש אחרים בד' במדת הרחמים. אבל במדה"ד ח"ו לא אוכל לכלול אחרים בשמחתי רק תגל נפשי באלקי פי' נפשי בעצמה: